

Energiaa kivistä

Syksyinen iltapäivä on kääntynyt pimeään, kun ajelemme kalaretkemme ensimmäisenä iltana pienellä perämoottorilla Brändön vesillä kohti vuokramökin rantaa. Saaren suojassa kovaa lännestä puhaltava tuuli ei nosta lainkaan aallokkoa vaan ainoastaan kylmän punan kalastajien poskipäihin ja lisäksi se on hiipinyt salakavalasti luihin ja ytimiin. Käänän veneen keulan kohti rannassa olevaa laituria samalla tarkkailen mahdollisia karikoita. Olemme olleet koko päivän kalastelemassa heittouistimilla haukia ja arvokaloja. Veneen keula kolahtaa laituriin ja ensimmäinen mies hyppää laiturille. Vene kiinnitetään naruilla laituriin jonka jälkeen suuntaamme kulkumme mökille. Sisään mentäessä vastaamme tulvahtaa lämpimän saunan tuoksu, sillä olimme asettaneet saunan lämpenemään kellon mukaan. Riisun lämpöisen kalastuspuvut ja otan kassistani ison viskipullon, josta kaadan meille kolmelle tukevat paukut kalapäivän kunniaksi. Saunomisen jälkeen istumme mökin pienessä huoneessa, jossa yhdellä seinällä on kaksi kerrossänkyä peräkkäin. Ikkunan alla on pöytä ja neljä tuolia jonka ääressä syömme itse valmistetun illallisen. Tuulen ulvoessa voimakkaasti mökin nurkissa katselemme ikkunasta pimeään hiljaiseen yöhön. Pelaamme korttia ja lopulta illan aikana nautitut snapsit ja ruokajuomat tekevät meidät levottomaksi joten päätämme lähteä ulos kävelyille. Mökin läheisyydessä kulkevaa tietä kuljemme vähän matkan päässä olevalle pitkälle sillalle. Taskulamppujen valossa etenemme aivan hiljaisessa ja pimeässä illassa. Taivaalla kiitävien pilvien lomassa loistaa välillä muutama tähti, mutta muuten ei missään näy yhtään valoa ja ketään muita ole liikenteessä. Tulemme saaren suojasta pitkälle sillalle ja tuuli iskee kimppuumme

ulvoen sillan rakenteissa ja välillä tunnemme jopa sillan heilahtelevan. Sillan puolivälissä pysähdymme katselemaan kaiteiden välistä taskulampun valossa allamme vellovaa merta. Sillan molemmilla puolilla pimeässä kuultavat voimakkaasti kaatuvat valkoiset aallot ja kauempana on aavistus saarien silhuettia. Kylmän saattamana jatkamme matkaa sillan toiselle puolelle ja pysähdymme pienen matkan päässä tuulensuojassa olevalle kiviselle aukiolle. Siirrymme ojan yli aukiolle ja istumme kiville. Kaivan taskustani kolme lasia ja viskipullon, jossa on edelleen puolet juomatta.. Taskulampun valossa täytämme lasit ja alamme ihmettelemään myrskytuulen laulua sillan rakenteissa ja meitä suojaavien puiden latvoissa. Ihailemme pilvien välistä pilkottavia tähtiä ja taivaalla kiitäviä kuun valaisemia pilviä. Ympärillämme on muuten aivan pimeää ja aavemaista ja tästä syystä keskustelu siirtyy ympärillämme olevaan maailmankaikkeuteen. Puhumme miten jotkut halaavat puita saadakseen niistä energiaa. Saan yhtä äkkiä ajatuksen energian siirtymisestä ihmisiin myös kivistä. Muiden ihmetellessä asiaa sanon tuntevani miten energia virtaa minuun. Pyydän myös muita keskittymään ja tunnustelemaan josko hekin tuntevat energian siirtyvän. Taskulampun valossa näen miten toinen kavereista keskittyy asiaan, mutta toinen vain hymyilee itsekseen sivummalla. Lisään vielä, miten erityyppisistä ja kokoisista kivistä saa aivan erilaista energiaa. Siirrymme kiveltä toiselle, istumme niillä hetken hiljaa ja odotamme tuntemusta energian siirtymisestä. Tuulen ulvonta pimeässä iltayössä lisää jännitettä ja asian käsittely tuntuu jopa pelottavalta. Lopulta toteamme energian siirron riittävän ja suuntaamme kulkumme takaisin mökille.